

Weetje nog...?

Wol kriebelde haar neus. Ze moest zichzelf inhouden om niet te niezen. Geen geluid maken, anders zou hij haar vinden. Ze zat in de kleerkast, verborgen tussen mama's truien. 'Vier...Drie... Twee...Een...Wie niet weg is, is gezien! Jade, ik kom je pakken!' Ze hoorde hem de uap opdenderen. 'Waar zit je? Ik kom je halen.' Ze smoorde een giechel. Hij mocht haar niet vinden, niet opnieuw. Als ze nu verloor, zou het al de derde keer op rij zijn. Hij was nu in de kamer naast haar. 'Zit je onder het bed, Jade? Hnm... dus niet. Je wordt er beter in. Maar ik vind je altijd. Ik ben de Zoekerkampioen.' Ze wou 'Nietes' roepen, maar hield zich op het laatste in. Ze kon haar dekmantel moeilijk opblazen. Voor de zekerheid legde ze een van mama's roze cardigans over haar heen. Nu zou hij haar nooit vinden. Ze hield haar adem in toen de deur langzaam piepend openging. 'Jade, ik weet dat je hier zit, ik heb overal gekeken.' De plint kraakte. 'Zit je... Achter de deur?' Ze hoorde hem achter de deur kijken. 'Nee dus.'

Ze hoorde hem door de kamer bewegen. Ze durfde geen vin te verroeren. Ze wist zeker dat hij haar niet zou kunnen vinden, er lagen dan ook op z'n minst tien truien en broeken over haar heen. Je kon maar een halve centimeter van haar oog zien. Langzaam ging de kastdeur open. 'Jade...Ben je hier? Voorzichtig keek ze tussen de truien door. Gelukkig zag hij haar niet. De deur van de kast sloot weer. Opgelucht blies ze haar adem uit. Langzaam begon het geluid van zijn voetstappen zich te verwijderen.

Ze zat er drie minuten toen plots. 'Boeeeh!' De kastdeur vloog open en daar stond Jonah. Jade gilte de longen uit haar lijf. Toen ze van de schrik bekomen was, was Jonah aan het schudden van het lachen. Ze keek hem op haar vuilste aan, maar kon het toen toch niet meer houden. Uiteindelijk begon ze zelf ook te lachen. Jonah zei op spottende toon: 'Ik zag je heus wel, je kon je voeten onder de kleren zien uitsteken.' Ze stak haar tong uit. 'Weet je, je had je gezicht moeten zien. Je was helemaal zo van:' hij maakte een heel verbaasd gezicht, en begon daarna te lachen. Ze stompte hem tegen zijn schouders. 'Hè!', riep hij verontwaardigd. Hij porde haar in de zij, exact op de plek waar hij wist dat het haar deed lachen. 'Oh, die krijg je terug!' Ze stak haar vingers kriebelend naar zijn buik uit. 'Stop, stààà! Jade ik smeeek je. Ik zou alles doen!' Ze keek hem achterdochtig aan: 'Alles?' Jonah knikte 'Alles, ik zweer het.' Ze grijnsde breed. 'Oké.' Toen Jonah bekomen was van het lachen zei ze: 'Mijn vraag is zeer simpel. Ik mag zoeken bij verstoppertje. Jij bent nu al vier keer geweest.' Hij trok zijn wenkbrauw op. 'Is dat alles?', vroeg hij. Jade knikte. 'Natuurlijk. Kom je mee naar beneden?' Ze sprong op en trok hem aan zijn arm mee de trappen af. 'Ik tel af van twintig, en dan kom ik je zoeken oké?' Jonah grijnsde. 'Ik merk het als je kijkt hoor!' Jade legde haar handen over haar ogen. 'Twintig...Negentien...Achtien...' Jade waser helemaal zeker van dat ze deze keer Jonah zou vinden. Deze keer zou ze niet verliezen, daar kon je zeker van zijn.

Jade dacht glimlachend terug aan die tijd. Acht waren ze toen, dacht ze. Vijf Jaar later voelde de herinnering tegelijkertijd blij en verdrietig aan. Bitterzoet, dat was het woord dat dichters ervoor zouden gebruiken. Ze wilde dat er niet zoveel was veranderd, maar zo gaat het. Jade was nu ouder, ergens zwevend tussen de volwassen ernst en kinderlijke onschuld. Jonah en zij waren nog steeds vrienden, zeker, maar het voelde gewoon anders. Zij had nu haar eigen vriendinnen, hij zijn eigen vrienden. Op het speelplein praatten ze nog met elkaar, maar het was niet hetzelfde als vroeger. Als ze alleen waren, konden hun gesprekken nog tippen aan wat ze vroeger waren, maar zodra er andere

kinderen bijkwamen, verwaterde het gesprek naar iets minder diep. Jade verlangde terug naar die tijd, voordat alles moeilijker werd.

Rond het vierde begonnen de kinderen in haar klas hen te koppelen. Het ging dan van: 'Oooh, Jade en Jonah zaten in de bus, weet je hoe het ging? Kus, kus, kus.' Maar zo zag ze hem helemaal niet; hij was gewoon een vriend, net als haar vriendinnen. Die wierpen ook altijd schuine blikken op Jade als het ging over Jonah. Ze kon al raden hoe het er dan in hun hoofd aan toe ging.

Eigenlijk, als ze eerlijk tegenover zichzelf was, miste ze hem.

Ze miste de manier waarop ze altijd plezier konden maken, dat geen avontuur te gek was.

Ze miste de slaapfeestjes, waar ze een tent bouwden van dekens en ze opbleven tot laat in de nacht.

Ze miste het dat ze altijd lachstuipe hadden en dat Jonah dan snurkgeluiden maakten.

Ze miste de twinkeling in zijn ogen als hij een van zijn geniale ideeën had.

Ze miste de grapjes die niemand buiten hun tweetjes begreep.

Ze miste hun geheime codetaal die niemand ooit zou kunnen kraken.

Jade miste Jonah.

En ergens hoopte ze dat hij haar ook miste.

Jade maakte een beslissing tegenover zichzelf, en ze zou zich niets meer aantrekken van wat de andere zouden zeggen. Ze stond op en nam haar mobieltje, en toetste het nummer in dat ze zo goed kende.

De telefoon ging over. Een keer. Twee keer. Drie keer. Toen nam hij eindelijk op.

'Hallo Jade, wat is er?'

'Hé Jonah. Ik wou vragen of je misschien nog een keer zou willen langskomen?'

MARGOT FRANCKX, O.L.-Vrouwinstituut Berchem